

- 3) w § 6 pkt 4 skreśla się wyrazy „i substytutów”;
- 4) w § 8 pkt 1 kwotę „300 zł” zastępuje się kwotą „1.000 zł”;
- 5) po § 8 dodaje się § 8a w brzmieniu:
„§ 8a. Za należyte przestrzeganie przepisów niniejszego zarządzenia odpowiedzialny jest kierownik zespołu adwokackiego oraz adwokat, któremu

przydzielono do prowadzenia sprawę cudzoziemca dewizowego”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

40

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 16 lutego 1966 r.

w sprawie szczegółowych zasad gospodarowania funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w roku 1966.

Na podstawie § 32 uchwały nr 283 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1965 r. w sprawie projektu budżetu Państwa na rok 1966 i niektórych zasad jego wykonywania, zwanej dalej „uchwałą” — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Fundusz płac osobowy i bezosobowy oraz fundusz honorariów jednostek budżetowych wraz z ich gospodarstwami pomocniczymi i środkami specjalnymi oraz zakładów budżetowych, ustalone w załączniku nr 9 do uchwały, stanowią górną granicę wydatków.

2. Środkami funduszu płac, w ramach których ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) dokonują zgodnie z przepisami § 18 ust. 3 i 4 uchwały podziału kwot ustalonych w załączniku nr 9 do uchwały, są odrębnie:

- 1) osobowy fundusz płac jednostek budżetowych,
- 2) osobowy fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych i środków specjalnych,
- 3) bezosobowy fundusz płac i fundusz honorariów jednostek budżetowych,
- 4) bezosobowy fundusz płac i fundusz honorariów zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych i środków specjalnych,

dla działów klasyfikacji wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych odrębnie dla:

- a) grupy działów 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18,
- b) działu 20,
- c) grupy działów 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28,
- d) działu 40,
- e) działu 41,
- f) działu 42.

3. Zwiększenie każdej z poszczególnych wielkości funduszu płac (ust. 2) ustalonej dla ministerstwa (urzędu centralnego) oraz prezydium rady narodowej, powodujące zmiany kwot w załączniku nr 9 do uchwały, wymaga zgody Ministra Finansów, z wyjątkiem wypadków, o których mowa w § 23 uchwały. Dotyczy to zarówno przeniesień środków na fundusz płac pomiędzy poszczególnymi grupami jednostek, jak i przekroczenia globalnych kwot funduszu płac w granicach określonych w § 21 uchwały.

§ 2. 1. Osobowy fundusz płac (§ 1 ust. 2 pkt 1 i 2) powinien być podzielony na kwartały.

2. Przy podziale rocznej kwoty osobowego funduszu płac na kwartały należy uwzględnić:

- 1) terminy awansów, określone w § 6, jak również awanse automatyczne (np. nauczycieli, służby zdrowia), wypłaty premii oraz dodatków za wysługę lat,
- 2) wypadki, gdy stan zatrudnienia w poszczególnych kwartałach musi być różny ze względu na zadania wynikające z narodowego planu gospodarczego,
- 3) sezonowość zwiększenia pracy niektórych kategorii pracowników.

3. Poza wypadkami wymienionymi w ust. 2 plan ostatniego kwartału nie może przekraczać $\frac{1}{4}$ rocznej kwoty osobowego funduszu płac.

4. Podział rocznej kwoty osobowego funduszu płac na

kwartały powinien być ustalony i podpisany przez kierownika i głównego księgowego jednostki sporządzającej podział w ciągu 10 dni od dnia ogłoszenia niniejszego zarządzenia.

5. Jednostka sporządzająca podział funduszu płac (ust. 1—4) obowiązana jest przesłać go w ciągu 5 dni jednostce właściwej do zatwierdzenia jednostkowego planu finansowego. Jednostka zatwierdzająca jednostkowy plan finansowy sprawdza zgodność podziału z roczną kwotą osobowego funduszu płac oraz zasadami określonymi w ust. 2 i 3 oraz dokonuje ewentualnych zmian w tym podziale.

6. Ministerstwa (urzędy centralne) nadesłają do Ministerstwa Finansów plan podziału na kwartały osobowego funduszu płac z uwzględnieniem zasad podanych w ust. 2 i 3; w planie tym powinny być wyodrębnione kwoty osobowego funduszu płac, nie podlegające kwartalnemu podziałowi zgodnie z § 5.

§ 3. 1. Nie można zmieniać kwoty planu kwartalnego po upływie kwartału. Kwoty funduszu płac kwartałów następnych mogą być zmienione wyłącznie w drodze przeniesień pomiędzy kwartałami pozostałymi do końca roku.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypadków zwiększenia rocznej kwoty osobowego funduszu płac na zasadzie przepisów § 21 i § 23 ust. 1, 2 i 4 uchwały w odniesieniu do kwartału bieżącego i do kwartałów następnych oraz w razie wyrażenia zgody przez Ministra Finansów na wykorzystanie oszczędności powstałych w kwartałach ubiegłych.

3. Ministerstwa (urzędy centralne) powinny przysłać zbiorcze zestawienie decyzji o zmianach kwartalnych kwot funduszu płac do Ministerstwa Finansów najpóźniej w 10 dni po upływie kwartału.

§ 4. Wydatkowanie osobowego funduszu płac w kwocie wyższej od ustalonej na kwartał może nastąpić w następujących wypadkach:

- 1) w zakresie wynagrodzeń za zastępstwo w okresie choroby lub urlopu pracownika, który w razie jednoosobowej obsady nie może być zastąpiony przez innego pracownika — pod warunkiem nieprzekroczenia rocznego funduszu płac,
- 2) w zakresie wypłat zaległych pod warunkiem, o którym mowa w pkt 1,
- 3) w zakresie wykorzystania rezerwy, o której mowa w § 5 ust. 2,
- 4) w jednostkach budżetowych, dla których ustalone są etaty na podstawie załączników nr 2 i 4 do ustawy budżetowej na 1966 r. z dnia 14 grudnia 1965 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 331) — do wysokości funduszu płac wynikającego ze stanu zatrudnienia mieszczącego się w granicach ustalonych etatów, pod warunkiem że przekroczenie kwot kwartalnych nie spowoduje przekroczenia rocznej kwoty osobowego funduszu płac.

§ 5. 1. Bezosobowy fundusz płac, fundusz honorariów oraz część osobowego funduszu płac, określona w klasyfikacji wydatków budżetowych jako kwoty na deputaty i umundurowanie, nie podlega obowiązkowi podziału na kwartały, o którym mowa w § 2, z tym że wydatki z każdego z tych tytułów w ciągu roku nie mogą przekroczyć kwot ustalonych na 1966 r.

2. Nie podlega podziałowi na kwartały część osobowego funduszu płac wydzielona na rezerwę zgodnie z § 19 uchwały, jak również roczny fundusz płac, o którym mowa w § 25 ust. 3 uchwały.

§ 6. 1. Wyższe stawki wynagrodzenia (w tym również dodatków specjalnych) mogą być przyznawane wyłącznie w terminach: 1 stycznia i 22 lipca na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

2. Wyższe stawki wynagrodzenia (dodatku specjalnego) mogą być przyznane pracownikowi poza terminami, o których mowa w ust. 1, jedynie w razie:

- 1) konieczności obsadzenia zwolnionego stanowiska kierowniczego,
- 2) gdy odpowiednie przepisy przewidują awanse automatyczne lub automatyczne przyznawanie dodatku po dopełnieniu wymaganych warunków (np. za wysługę lat, za znajomość języków obcych, za pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia, dodatku dla dyplomowanych biegłych księgowych, wynagrodzenia funkcyjnego rewidentów).

3. Zmiana wysokości wynagrodzenia następuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po powstaniu warunków do zmiany.

§ 7. Dla jednostek, dla których ustalone zostały kwoty funduszu płac w załącznikach nr 9 i 10 do uchwały, zasady wykorzystywania środków na awanse normują przepisy § 30 uchwały.

§ 8. Wynagrodzenie dla pracowników zatrudnionych w niepełnej ilości godzin pracy powinno być wypłacane według przewidzianych dla danego stanowiska stawek uposażenia zasadniczego i dodatków, zmniejszonych odpowiednio do ilości godzin pracy, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

§ 9. Sumy przeznaczone na fundusz płac dla jednostek, których działalność rozpoczyna się w ciągu roku budżetowego, powinny być wyodrębnione i wykorzystywane dopiero w miarę uruchamiania tych jednostek.

§ 10. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią kontrolę wykonania przepisów niniejszego zarządzenia w celu zapobieżenia nieprawidłowej gospodarce w zakresie funduszu płac jednostek podległych.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1966 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

41

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 8 stycznia 1966 r.

zmieniające zarządzenie o wstępnym stażu pracy absolwentów szkół wyższych, zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych resortu komunikacji.

Na podstawie § 13 uchwały nr 195 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów szkół wyższych (Monitor Polski Nr 47, poz. 272) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 12 stycznia 1959 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów szkół wyższych, zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych resortu komunikacji (Monitor Polski Nr 16, poz. 69) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2 wyrazy „29 sierpnia 1958 r. w sprawie wstępnego stażu pracy absolwentów szkół wyższych w przedsiębiorstwach budowlanych i budowlano-montażowych (Mo-

nitor Polski Nr 85, poz. 483)“ zastępuje się wyrazami „11 maja 1965 r. w sprawie wstępnego stażu pracy absolwentów szkół wyższych (Monitor Polski Nr 25, poz. 124)“;

- 2) w § 3 wyrazy „§ 9 ust. 4 zarządzenia z dnia 29 sierpnia 1958 r. — Monitor Polski Nr 85, poz. 483“ zastępuje się wyrazami „§ 12 ust. 4 zarządzenia z dnia 11 maja 1965 r. — Monitor Polski Nr 25, poz. 124“;

- 3) w § 4 ust. 1 po wyrazie „absolwenta“ skreśla się wyrazy „wyższej lub“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1965 r.

Minister Komunikacji: P. Lewiński

42

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 4 lutego 1966 r.

w sprawie opłat za sprawdzenie kwalifikacji fachowych kandydatów na kierowców i kierowców.

Na podstawie art. 20 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) oraz § 210 ust. 5 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 61, poz. 295 i z 1965 r. Nr 19, poz. 128) i ust. 7 Warunków wydawania praw jazdy, stanowiących załącznik nr 3 do powołanego rozporządzenia, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się opłaty za sprawdzenie kwalifikacji fachowych osób ubiegających się o prawo jazdy:

- 1) kategorii I lub kategorii II — w wysokości 80 zł,
- 2) kategorii III, z zastrzeżeniem przepisu ust. 2, lub kategorii IV — w wysokości 60 zł,
- 3) kategorii Va — w wysokości 40 zł,
- 4) kategorii Vb — w wysokości 60 zł,
- 5) kategorii ciągnikowej — w wysokości 80 zł.

2. Za sprawdzenie kwalifikacji fachowych kandydata do zawodu kierowcy, ubiegającego się o prawo jazdy kategorii III, pobiera się opłatę w wysokości 80 zł.

3. Opłaty określone w ust. 1 i 2 podwyższa się o 20 zł w razie sprawdzania kwalifikacji fachowych osób ubiegających się o prawo jazdy:

- 1) kategorii I, II, III lub Va albo kategorii ciągnikowej łącznie z prawem jazdy kategorii IV,
- 2) kategorii III łącznie z prawem jazdy kategorii ciągnikowej.

4. W razie sprawdzania znajomości jednego z przedmiotów objętych programem egzaminacyjnym, jak np. budowa pojazdów samochodowych, przepisy o ruchu na drogach publicznych lub umiejętności prowadzenia pojazdów samochodowych, opłata wynosi:

- 1) od osoby ubiegającej się o prawo jazdy:
 - a) kategorii I lub II — 30 zł,